

A törött kormány

Ahogy az utóbbi időben mindig, úgy idén is részt vettünk a hagyományosan áprilisban sorra kerülő kerékpáros diákolimpia országos döntőjén Debrecen közelében, Bocskai kertben. A legkisebbektől a legnagyobbakig szinte minden korosztályban képviseltette magát egyesületünk - így a 18 éves bátyám, János is indult a versenyen.

Mindenek előtt tudni kell, hogy egy ilyen megmérettetés két részből áll: Dél előtt az egyenkénti indításos időfutamra, míg délután a tömegrajtos mezőnyversenyre kerül sor.

Ment is minden mint a karikacsapás egészen a János rajtját 5 perccel megelőző pillanatig. Ekkor ugyanis - besorolás közben, egy utolsó támaszkodásnál az indításra várva - a bringa kormányának bal oldali szarva - se szó se beszéd - letört. Csak a kormányosztag tartotta, jól álcázva a komoly problémát. Szakavatott kerékpárosok tudják, hogy a kormányból görbén lehajló szarvak elengedhetetlenek abból a szempontból, hogy a versenyző megfelelően fel tudjon gyorsítani, ki tudjon állni a nyeregből, továbbá alátámasztja a fékezést és a váltást is. A megdöbbenéstől szóhoz se jutottunk! (Még a sokat látott indítóbíró is megemelte egyik szemöldökét.) A kerékpár - úgy tudtuk - megfelelő állapotban volt és előtte több ezer kilométert tekert vele gazdája minden gond nélkül. Erre azonban senki se számított. Most mi lesz?! A kormányt kicserélni vagy esetleg megragasztani esélyünk se volt a rajt előtt néhány perccel. Másik kerékpár nincs ...

A kormány letörése talán nem is jöhetne rosszabbkor mint éppen a rajt előtt. Erre még rátesz egy lapáttal a versenyláz, amikor a versenyzőnek van jobb dolga is, minthogy egy váratlan technikai problémával bajlódjon.

Meglepetésünkre éppen János volt az, aki a leghiggadtabban nézett szembe a helyzettel. Nem aggódott túlzottan, miután hamar felfogta, hogy csak két választása lehet: Eláll az indulástól, vagy pedig így is vállalja....

Vállalta, miközben bizonyosan átfutott benne: Alighanem elúsztak a győzelmi esélyek ...! Csak a kormány középső részén lévő könyöklőt tudja használni, ami ugyan tökéletesen biztosítja a megfelelő aerodinamikai pozíciót, de semmi esetre sem használható a kigyorsításhoz. Így hát együtt néztük a kicsit szokatlan és furcsa látványt, ahogy János félig kiállva, ugyanakkor félig a könyöklőn támaszkodva próbálja felvenni a megfelelő sebességet. Vajon mi lesz ennek a vége? - tettük fel a nagy kérdést mindannyian magunkban.

A vége az lett, hogy János majd' egy perccel megjavította az addigi rekordját 10 kilométeren. Vajon milyen időt hajtott volna akkor, ha a rajtnál és a fordítóban a megfelelő állapotában tudja használni a kormányt?

Időeredménye az 5. helyre lett aztán elég az egyébként igen erős mezőnyben. Örültünk persze - hisz az ember ilyenkor nem sok jóra számít!

A történetek megvitatása és egy kis pihenő után az első az volt, hogy - telefonos egyeztetés után - a bringát bevittük Debrecenbe egy kerékpárszervízbe. Ott - munkaidőn túl (merthogy szombat koradélután vagyunk) – elvállalták a kormánycserét (reklám helye?) és még a délutáni mezőnyversenyre is sikerült időben visszaérkezni. Így János immár egyenlő esélyekkel tekerhetett a többi lázas versenyzővel együtt, a kormányt kicsit ugyan szélesnek érezve, de mindenképpen boldogan, hogy a kellemetlen kaland jó véget ért.

Tanulság lehet ez mindannyiunknak: küzdeni a végsőig még akkor is, ha a helyzet nem úgy alakul ahogy elterveztük. Az életben komolyabb problémáink is adódnak mint egy törött kormány. Talán az ilyen kis nüansznyi pillanatok fognak felkészíteni arra, hogyan küzdjünk le egy-egy nagyobb akadályt. Egyenesen, előre, a cél felé, hiszen:

"Az igazi bajnokok a célt látják maguk előtt, nem pedig az akadályokat."

PS.: Jánosnak még öt testvéröccse indult ezen a versenyen – közöttük magam is – és János kivételével mindnyájan éremmel tértünk haza. Történetünk most mégis róla szólt ...

Tomka Joel

Püspökladány, Karacs Ferenc Gimnázium, 10. évf.

2016. június

2016/04/23 12:05